

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: I. H.,
bytem ,
zastoupena advokátkou Mgr. Evou Kantoříkovou,
sídlem Jaselská 14, Brno,

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
Křížová 1292/25, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 2. 2018, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 7. 2. 2018, č. j. X, **se zrušuje** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do 30 dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 6 524,- Kč k rukám advokátky žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž byly zamítnuty její námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení č.j. X ze dne 11. 8. 2017, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o přiznání invalidního důchodu pro nesplnění podmínek § 42 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“ nebo jen „zákon“).
2. Žalobkyni byl od X přiznán slovenskou Sociální pojišťovnou ústředí Bratislava invalidní důchod nezávislý na předchozí době pojištění (tzv. invalidní důchod typu A ve smyslu čl. 44 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, (dále jen „nařízení č. 883/2004“ nebo „koordináční nařízení“). Dne 19. 8. 2009 získala trvalý pobyt na území České republiky a dne 20. 9. 2016 nabyla žalobkyně občanství ČR.
3. Žalobkyně se přihlásila dobrovolně k účasti na důchodovém pojištění s účastí 1 rok (od 1. 3. 2016 do 28. 2. 2017 jednorázovou platbou dne 15. 2. 2017) dle § 6 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění ve znění před 1. 2. 2018, tj. před účinností zákona č. 259/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, tj. v době, kdy dobrovolné účasti na pojištění nebránila podmínka předchozího získání alespoň jednoho roku doby pojištění na území ČR. Získala jeden rok doby důchodového pojištění a měla by dle žaloby obdržet příslušné protiplnění z českého důchodového systému. Žalovaná žádost žalobkyně o český dílčí invalidní důchod zamítla s odůvodněním, že přiznání invalidního důchodu typu A v jednom členském státě vylučuje jeho přiznání v jiném členském státě (čl. 44 odst. 2 nařízení č. 883/2004). Což žalobkyně nepopírá, ale má za to že čl. 44 odst. 2 nařízení č. 883/2004 nevylučuje, aby členský stát, v němž osoba pobírající invalidní důchod typu A získala potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod typu B, rozhodl o dílčím důchodu typu B.
4. Žalovaná argumentuje, že pokud žalobkyni vznikl nárok na invalidní důchod dle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, nevznikl jí nárok na invalidní důchod dle § 40 odst. 2 zákona.
5. Žalobkyně byla uznána za plně invalidní ode dne dosažení 3 let věku. K tomuto dni jí dle § 32 odst. 2 zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění od 1. 8. 1979, nárok na invalidní důchod na území ČR nevznikl, neboť podle daného ustanovení invalidní důchod v mimořádných případech náležel při nezískání žádné doby důchodového pojištění až ode dne dovršení 26 let věku. Od 1. 10. 1988 nabytí účinnosti nový zákon o sociálním zabezpečení č. 100/1988 Sb., který v § 33 odst. 2 zakotvil, že občan měl nárok na invalidní důchod také tehdy, jestliže se stal invalidním před dovršením věku, v němž končí návštěva základní školy, nemohl být proto zaměstnán vůbec nebo po dobu potřebnou pro nárok na tento důchod a dosáhl věku 18 let. Věku 18 let žalobkyně dosáhla v roce 1994, tj. v době, kdy již zaniklo Československo. Žalobkyni nárok na český invalidní důchod nevznikl z toho důvodu, že byla občankou Slovenské republiky a měla tam trvalý pobyt. První den, k němuž mohl žalobkyni nárok na český invalidní důchod vzniknout, je den získání trvalého

pobytu na území ČR, tj. 19. 8. 2009. K tomuto dni již byly ČR a SR členskými státy Evropské unie a na základě přímé aplikace čl. 44 odst. 2 nařízení č. 883/2004 jí nárok na tuto dávku nevznikl. Do dnešního dne nárok na tuto dávku nevznikl, protože žalobkyně nadále slovenský invalidní důchod z mládí pobírá.

6. Pokud žalobkyně získala jeden rok doby důchodového pojištění na území ČR, měla dle žaloby žalovaná rozhodnout, zda nesplnila podmínky pro vznik nároku na invalidní důchod dle § 40 zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná vyzvala slovenského nositele důchodového pojištění o potvrzení doby slovenského důchodového pojištění. Ze zaslaného potvrzení vyplývá, že žalobkyně na Slovensku nezískala žádnou dobu pojištění. Toto potvrzení bylo dle žaloby vydáno v rozporu s § 60 odst. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, neboť slovenskou dobou důchodového pojištění je rovněž doba pobírání invalidního důchodu přiznaného a vypláceného slovenskou Sociální pojišťovnou. Doba od X do 15. 2. 2017 je dle žaloby kryta slovenskou dobou důchodového pojištění. Protože slovenský nositel pojištění o důchodu žalobkyně v době, kdy probíhalo řízení o českém invalidním důchodu, nerozhodoval a vydal pouze potvrzení, které není samostatným správním aktem, nemůže jej žalobkyně napadnout samostatnou žalobou ve správním soudnictví na Slovensku. Žalovaná měla slovenskou stranu upozornit, že žalobkyně pobírá slovenský invalidní důchod, a měla by jí tudíž být doba jejího pobírání potvrzena jako slovenská doba důchodového pojištění. Jelikož žalobkyně má celou dobu od X do 1. 3. 2017 krytu slovenskou dobou důchodového pojištění, je toho názoru, že jí vznikl nárok na český dílčí invalidní důchod ode dne 1. 3. 2017 dle § 40 zákona o důchodovém pojištění.
7. Žalobkyně je závislá na péči jiné osoby, potřebuje k zajištění svého lidsky důstojného života sociální služby. Slovenské orgány nejsou povinny poskytovat slovenské dávky dlouhodobé péče do jiných členských států, proto představuje pro žalobkyni jedinou cestu, jak získat nezbytné prostředky na úhradu sociálních služeb, které potřebuje k zajištění lidsky důstojného života, získání, byť nepatrného českého důchodu.
8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, žalobkyně nechodila do základní ani zvláštní školy, podkladovým posudkem PSSZ LPS Praha 5 byla žalobkyně uznána invalidní pro invaliditu III. stupně dle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Žalobkyně byla uznána invalidní z mládí a nezískala dobu pojištění z důvodu nemožnosti výkonu výdělečné činnosti či studia dle § 40 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění. Žalobkyně sice splňuje podmínky vzniku nároku na invalidní důchod z mládí dle českých právních předpisů, avšak tentýž invalidní důchod jí byl přiznán a vyplácen v SR, proto v souladu s čl. 44 odst. 2 koordinačního nařízení jí náleží pouze invalidní důchod z mládí v SR. Doplnění pojistného na důchodové pojištění podle § 6 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění v rozsahu 1 roku nemá na posouzení vliv, žalobkyně splnila podmínky pro invalidní důchod v mimořádných případech dle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, který vylučuje přiznání řádného (dílčího) důchodu. Jelikož byla žalobkyně uznána invalidní od svých 3 let a pro své zdravotní pojištění nemohla být účastna pojištění (studia či výdělečné činnosti), je nutné o uplatnění žádosti s ohledem na typ uznané invalidity vníklé před 18. rokem věku přednostně rozhodovat dle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, dle kterého se nevyžaduje doba pojištění (dávka typu A dle přílohy VI koordinačního nařízení). Jestliže nebyla žalobkyně uznána invalidní dle § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění od jiného data pro jiné závažné zdravotní postižení, např. vníklé po 18. roce, jak by bylo nutné pro vznik nároku na invalidní důchod jiného typu (B), nemůže žalobkyni

nárok na invalidní důchod v mimořádných případech podle koordinačních pravidel systému A v ČR nikdy vzniknout. Pokud slovenský nositel pojištění vystavil nesprávné potvrzení o slovenské době pojištění, nepřísluší českému soudu tyto údaje přezkoumávat. Doba pojištění však neměla vliv na rozhodnutí, neboť o dílčím invalidním důchodu nebylo žalovanou rozhodnuto.

9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
10. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla za plně invalidní uznána k 3. roku věku (X). Jelikož v době dosažení zletilosti měla trvalý pobyt na Slovensku, jehož byla občankou, byl jí přiznán na Slovensku invalidní důchod z mládí. V okamžiku, kdy získala trvalý pobyt v ČR, splnila také podmínky vzniku invalidního důchodu z mládí podle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, dle kterého *má na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně nárok též osoba, která dosáhla aspoň 18 let věku, má trvalý pobyt na území České republiky a je invalidní pro invaliditu třetího stupně, jestliže tato invalidita vznikla před dosažením 18 let věku a tato osoba nebyla účastna pojištění po potřebnou dobu (§ 40). Za invaliditu třetího stupně se pro účely věty první považuje též takové omezení tělesných, smyslových nebo duševních schopností, které má za následek neschopnost soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění.*
11. Podle § 38 zákona o důchodovém pojištění *má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.* Výchozískem přiznání invalidního důchodu je dlouhodobě nepřiznivý zdravotní stav, který vedl k poklesu pracovní schopnosti pojištěnce (§ 39 zákona) a potřebná doba pojištění (§ 40 zákona). Výjimku z podmínky doby pojištění stanoví invalidní důchod v mimořádných případech dle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění pro osoby starší 18 let s trvalým pobytem na území České republiky s podmínkou vzniku invalidity III. stupně před dosažením 18 let věku a nesplnění potřebné doby pojištění. Účelem invalidního důchodu z mládí dle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je poskytnout invalidní důchod i osobám, které z důvodu věku a zdravotního stavu neměly příležitost být účastny pojištění a jejich zdravotní stav splňuje předpoklady pro přiznání invalidního důchodu III. stupně. Žalovaná posoudila zdravotní stav žalobkyně a uznala ji plně invalidní (nyní III. stupně) se dnem vzniku invalidity k 3. roku věku. Jelikož Česká i Slovenská republika jsou členské státy Evropské unie, bylo nutné aplikovat nařízení č. 883/2004.
12. Podle čl. 44 odst. 1-3 nařízení č. 883/2004 se pro účely nařízení „*právními předpisy typu A*“ rozumí všechny právní předpisy, podle nichž výše dávek v invaliditě nezávisí na trvání dob pojištění nebo bydlení a které příslušný členský stát výslovně zařadil do přílohy VI, a „*právními předpisy typu B*“ se rozumí všechny ostatní právní předpisy (1). Osoba, na kterou se postupně nebo střídavě vztahovaly právní předpisy dvou nebo více členských států a která získala doby pojištění nebo bydlení výlučně podle právních předpisů typu A, má nárok pouze na dávky poskytované institucí toho členského státu, jehož právní předpisy byly platné v době, kdy došlo k pracovní neschopnosti, po níž následovala invalidita, případně s přihlédnutím k článku 45, a pobírá tyto dávky v souladu s těmito právními předpisy (2). Osoba, která nemá nárok na dávky

podle odstavce 2, pobírá dávky, na které má nárok podle právních předpisů jiného členského státu, případně s přihlédnutím k článku 45 (3).

13. V systémech invalidního pojištění států aplikujících nařízení č. 883/2004 jsou podstatné rozdíly, proto nařízení rozlišuje typ A invalidního důchodu, jehož výše nezávisí na délce pojištění a typ B invalidního důchodu, jehož výše roste délkou získané doby pojištění, tudíž závisí na délce pojištění. Invalidnímu důchodu typu A odpovídá český i slovenský invalidní důchod z mládí, jehož příjemcem je žalobkyně (příloha VI nařízení č. 883/2004). Jelikož se jedná o dávku typu A ve smyslu koordinačního nařízení, nelze dle č. 44 odst. 2 koordinačního nařízení přiznat žalobkyni v ČR invalidní důchod z mládí, který je žalobkyni hrazen ze slovenského systému pojištění. Žalobkyně se však nedomáhá přiznání invalidního důchodu z dětství, tvrdí, že v důsledku tehdy přípustného dodatečného zaplacení českého pojistného za 1 rok splnila podmínky pro přiznání dílčího českého invalidního důchodu typu B. Žalovaná k tomu namítá, že s ohledem na zdravotní stav a okamžik vzniku invalidity žalobkyně, lze žalobkyni přiznat pouze invalidní důchod typu A, což však vylučuje koordinační nařízení. V dané věci není spor o to, zda lze žalobkyni přiznat český invalidní důchod z mládí, který ji byl přiznán a je poskytován slovenským státem, ale zda jí vznikl nárok na invalidní důchod typu B.
14. Pojmy *vylučně* a *pouze* uvedené v čl. 44 odst. 2 koordinačního nařízení je nutné vykládat tak, že přiznání dávky A v členském státě bez dalšího vylučuje přiznání dávky A v jiném členském státě. Přičemž kolizní pravidlo - *byly platné v době, kdy došlo k pracovní neschopnosti, po níž následovala invalidita*, stanoví, který stát je příslušný k poskytování invalidního důchodu typu A. Článek 44 odst. 2 koordinačního nařízení nevylučuje souběh dávky typu A v jednom členském státě a typu B v druhém členském státě, jestliže nárok na dávku typu B nevzniká *podle právních předpisů typu A*, natož slovy čl. 44 odst. 2 koordinačního nařízení nevzniká *vylučně podle právních předpisů typu A*. Článek 44 odst. 3 koordinačního nařízení je nutné vykládat ve spojení s čl. 46 koordinačního nařízení, který výslovně připouští souběh dávek typu A a B. Což ani žalovaná nečiní sporným, jestliže v napadeném rozhodnutí uvedla, že za podmínek § 40 odst. 1 ve spojení s § 6 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění by žalobkyni vznikl nárok na invalidní důchod, pokud by v jejím případě neexistovala právní překážka, která aplikaci § 40 odst. 1 ve spojení s § 6 odst. 2 zákona nepřipouští. Touto překážkou je vznik nároku na invalidní důchod z mládí dle § 42 odst. 1 zákona. Vzhledem ke zdravotnímu stavu žalobkyně, resp. okamžiku vzniku invalidity, by žalobkyni dle žalované náležel pouze nárok na invalidní důchod z mládí, který vylučuje vznik nároku na řádný invalidní důchod.
15. Účelem koordinace národních systémů sociálního zabezpečení zemí EU je zajistit, aby osoba migrující ve více zemích neztratila své nároky na důchod a jiné sociální dávky z důvodu jiného občanství, bydliště, nebo že v žádné zemi nesplnila potřebnou dobu pojištění stanovenou předpisy té které země (sčítací princip), a zároveň předejít souběhu dávek stejného druhu dle pravidel koordinačního nařízení (dále také čl. 53 -54 koordinačního nařízení). Pokud *výše dávek v invaliditě nezávisí na trvání dob pojištění nebo bydlení* (čl. 44 odst. 1 nařízení č. 883/2004), je nutné zabránit nedůvodné duplicitě dávky vzájemným vyloučením týchž nároků, které by migrující osobě vznikly bez ohledu na dobu pojištění. Bylo by v rozporu s účelem dávky (zde invalidního důchodu), aby právo volného pohybu (pobyту) bylo prostředkem k neopodstatněnému kumulativnímu překrývání dávek, a nikoli prostředkem zabránění sociální nouze oprávněné osoby. Neoprávněný souběh však nelze zaměňovat s důsledky odlišné ekonomické úrovně

členských zemí a z toho plynoucí výše sociálních dávek a důchodů v jednotlivých zemích, kdy princip sčítání doby pojištění povede k tomu, že např. součet výše dílčích důchodů převyší výlučný národní důchod pojištěnce země s nižší ekonomickou silou.

16. Shodně s účastníky má soud za to, že nárok na invalidní důchod z mládí dle § 42 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění žalobkyni nevznikl z důvodu již přiznaného slovenského invalidního důchodu z mládí (čl. 44 odst. 2 koordinačního nařízení). Nárok žalobkyně na řádný invalidní důchod, jehož se žalobkyně domáhala, žalovaná vyloučila s argumentací výlučnosti vzniku invalidního důchodu z mládí, který dle žalované popírá vznik řádného (zde dílčího) invalidního důchodu.
17. Podle § 54 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění vzniká *nárok na důchod dnem splnění podmínek stanovených zákonem* (§ 38 - 42 zákona o důchodovém pojištění). Podle § 54 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění *nárok na výplatu důchodu vzniká splněním podmínek stanovených tímto zákonem pro vznik nároku na důchod a na jeho výplatu a podáním žádosti o přiznání nebo vyplacení důchodu*. Podle § 55 odst. 1, 2 zákona o důchodovém pojištění sice *nárok na důchod uplynutím času nezaniká, ale zaniká nárok na výplatu důchodu nebo jeho části uplynutím pěti let ode dne, za který důchod nebo jeho část náleží*. Nárok na invalidní důchod sice vzniká pojištěnci v okamžiku, kdy v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o více než 35 % bez ohledu na uplynutí doby před posouzením jeho zdravotního stavu, avšak nárok na výplatu důchodu vzniká pojištěnci nejdéle za dobu předchozích 5 let před podáním žádosti o přiznání invalidního důchodu (pokud po danou dobu poklesla jeho pracovní schopnost o více než 35 %). Rozlišení okamžiku vzniku nároku na důchod a vzniku nároku na výplatu důchodu sleduje ochranu zdravotně postižených pojištěnců, jejichž nepříznivý zdravotní stav může být důvodem pro pozdější podání žádosti o přiznání invalidního důchodu, nehledě k zákonné podmínce dlouhodobosti nepříznivého zdravotního stavu. Oproti tomu je také přítomen zájem na ochranu fiskálních možností poskytovatele invalidního důchodu (zde státu), který byl zákonodárcem reflektován omezením doby poskytování dávky před zahájením správního řízení o invalidním důchodu. Pokud okamžik vzniku invalidity (poklesu pracovní schopnosti) nelze ztotožnit s okamžikem vzniku nároku na výplatu invalidního důchodu, nelze okamžik vzniku nároku na invalidní důchod zároveň považovat za nepřekročitelnou fixaci právního režimu invalidního důchodu, nehledě k promlčecí lhůtě 5 let. Pokud jiný pramen práva přípustně vylučuje vznik invalidního důchodu k okamžiku poklesu pracovní schopnosti, není důvodu, aby nebyly dále posouzeny podmínky pro přiznání nároku na invalidní důchod dalšího typu odvozeného od doby pojištění bez zřetele na dřívější okamžik vzniku poklesu pracovní schopnosti. Jestliže čl. 44 odst. 2 koordinačního nařízení vyloučil vznik nároku na český invalidní důchod z mládí, je nutné mít za to, že takový nárok na invalidní důchod z mládí žalobkyni nevznikl, a tudíž není způsobilý vyloučit existenci řádného invalidního důchodu. A to bez ohledu na skutečnost, že k poklesu pracovní schopnosti, resp. soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění došlo před dosažením 18. roku věku pojištěnce. Okamžik vzniku poklesu vzdělávací nebo pracovní schopnosti vzhledem k čl. 44 odst. 2 koordinačního nařízení nedeterminuje povahu invalidního důchodu, je obecně, nikoli ve věci žalobkyně, pouze určením prvního možného okamžiku vzniku nároku na řádný invalidní důchod (srovnej § 40 zákona o důchodovém pojištění). Žalovaná tak byla povinna posoudit žádost žalobkyně, jako žádost o řádný invalidní důchod a zhodnotit, zda žalobkyně splnila podmínku potřebné doby pojištění dle § 40 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Takto žalovaná neučinila, pouze obecně uvedla, že dodatečné zaplacení doby pojištění za 1 rok

nebylo právně relevantní, jelikož podmínky řádného invalidního důchodu nemohly být nikdy naplněny z důvodu vzniku nároku žalobkyně na invalidní důchod z mládí, který ji však nevznikl z důvodu přiznání invalidního důchodu z mládí na Slovensku. Žalobou napadené rozhodnutí tak trpí nejen vadou nezákonnosti spočívající v nesprávném závěru o vyloučení řádného invalidního důchodu pro splnění podmínek invalidního důchodu z mládí, ale i vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v absenci úvah o splnění podmínky potřebné doby pojištění.

18. Soud shledal žalobu důvodnou, proto zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost a z toho plynoucí nepřezkoumatelnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). V novém řízení žalovaná znovu rozhodne o námitkách žalobkyně, kdy posoudí, zda žalobkyně splnila potřebnou dobu pojištění pro přiznání dílčího invalidního řádného důchodu dle § 40 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění se zřetelem k pravidlům koordinace systému sociálního zabezpečení členských států EU (nařízení č. 883/2004 a nařízení č. 987/2009). Soud není oprávněn nahrazovat absentující úvahy žalované ohledně doby pojištění, lze však souhlasit se žalobkyní, že vázanost obsahem sdělení členského státu o době pojištění není absolutní. Bylo na žalované, aby se pokusila případně relevantní námitku žalobkyně odstranit v součinnosti se slovenskou stranou doplňujícím dotazem. Shodně je žalovaná oprávněna postupovat tehdy, pokud potvrzenou dobu pojištění považuje naopak za nepřiměřeně dlouhou. Účelem závaznosti sdělení o době pojištění v jiném členském státě je zabránit průtahům v řízení, nikoli zabránit odstranění možných zjevných chyb bez ohledu na to, zda jsou ve prospěch či neprospěch žadatele o dávku.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně měla ve věci úspěch. Soud žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení, které dle § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. jsou tvořeny náklady právního zastoupení za 2 úkony právní služby po 1 000 Kč (tj. převzetí a příprava zastoupení, účast při jednání dne 13. 10. 2021), 2x režijní paušál po 300 Kč. Dále náklady řízení žalobkyně zahrnuje náhrada za promeškaný čas jejího právního zástupce ve výši 1 200 Kč za 12 započatých půlhodin cesty Brno-Praha a zpět, náhrady za použití motorového vozidla 1 848 Kč za 210 km při sazbě náhrady 4,40 Kč/km a náhrady spotřebované pohonné hmoty ve výši 876 Kč při průměrné spotřebě vozidla 7,5 l/100 km a ceně pohonných hmot 27,80 Kč/l.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. 11. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce